

דברי הכפר

ערב יום שני, 4
במאי 2026 – יום
שלישי, 5 במאי
2026

איסוף קרשים לליג בעומר

גיליון מס. 2926 * יד אייר תשפ"ו * 1 במאי 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

שמות הנופלים

נתייחד עם זכר חברינו ובנינו, חיילי צבא ההגנה לישראל,
שנפלו במערכות ישראל ובפעולות האיבה.

ליאון לייטמן – בן למרים ואברהם, חבר גרעין המייסדים "גורסי-ליז", אלוטן
מוטס, מראשוני חיל-האוויר. נפל במלחמת השחרור, בהחישו אספקה לנגב
הנצור.
קבור בבית-העלמין הצבאי בראש-פינה.

יונתן בלטר – בן לג'סי ודויד, איש המח"ל, יוצא תנועת "הבונים" באנגליה. נפל
במלחמת השחרור על הגנת משמר הירדן. קבור בבית-העלמין הצבאי בראש-
פינה.

אריה דביר – בן לדבורה ושמעון, איש ירושלים. נפל במלחמת ששת-הימים
ברמת-הגולן. קבור בהר הרצל.

ציון (צ'יקו) כהן – בן לשושנה ושמעון, מגרעין "אלונים" וחברת הנוער בקיבוצנו.
נפל במלחמת ששת-הימים באום-כתף. קבור בבית הקברות הצבאי ברחובות.

יעקב שרף – בן לעליזה ומאיר, חבר גרעין הנח"ל "הגליל" שהיה בקיבוצנו. נפל
במלחמת יום-כיפור בקרבות הבלימה ברמת הגולן. קבור בהר הרצל.

ארנון שוורצמן – מכיתת "סנונית", בן ליוספה ואייבי. נפל במבצע ליטני בדרום
לבנון, ב-1978. קבור בכפר-הנשיא.

ניל בן-עטר – מכיתת "היובל", בן לפרל ורחמים. נפל בעת מילוי תפקידו, ב-
1986.
קבור בכפר-הנשיא.

שי קלמן – מכיתת "ארבל", בן לעדנה וג'רי. נפל בעת מילוי תפקידו, ב-1990.
קבור בערד.

מורן עמית – מכיתת "סיני", בת לרותי וגדי. נרצחה בטיילת ארמון הנציב
בירושלים, בידי בן עוולה, ב-2002.
קבורה בכפר-הנשיא.

יהי זכרם ברוך

ארכיון כפר הנשיא

שני אקדחים כהן

כייס יהודי מאיסט אנד בלונדון נשלח לקנדה בגיל 16 משום שלמשפחתו באמת נגמרו הרעיונות איך לשקם אותו. הוא שבר חלונות בלילה כדי שזגג יוכל לתקן אותם בבוקר. הוא נכנס ויצא מבית ספר רפורמי אחד למשנהו. הוא היה, לפי רוב הדיווחים, אסון מהלך על שתיים, סיוט להוריו.

היה לו את השם היהודי הכי נדוש. שמו היה משה כהן, מוריס אברהם כהן, ולימים הוא נודע בכינוי מוריס/משה "שני-אקדחים" כהן. משה כהן נולד בשנת 1887 ונפטר בשנת 1970.

כאשר משה נפטר ב-1970 - ממשלת סין מימנה את מצבתו. המצבה נחקקה בשלוש שפות: באנגלית, בעברית ובסינית. הנוסח הסיני נכתב על ידי אלמנתו של נשיא סין הראשון. בין שתי נקודות הזמן הללו, התנהלו חייו כעלילה של סרט הרפתקאות מרהיב, והוא לא תמיד היה בו הגיבור הטוב.

***

כאשר נחת בקנדה בגיל 16, הוא שקע בהימורים. משחקי קובייה, קלפים ובין לבין למד גם לירות באקדחים. כעבור זמן החליט משה כהן שנדל"ן הוא עסק מעט מכובד יותר מאשר להיות כייס. והוא הפך להיות קבלן שהעסיק פועלים סינים. בהמשך פיתח משה כהן אמפתיה עזה לעובדי הרכבת הסינים המהגרים שהיו סביבו באלפים. גברים אלימים שהעסיקו אותם נטו לראות בהם תוצר חד פעמי מתכלה. והזכירו לו, בדרכים שמעולם לא רצה להסביר בקול רם, את היחס ליהודים שזכר בלונדון. הידידות עם הסינים הפגישה אותו פנים אל פנים עם ד"ר סון יאט-סן, המהפכן שיהפוך לנשיאה הראשון של סין.

יום אחד כאשר שני בריונים תקפו קשיש סיני בבית קפה, משה כהן השליך אותם לרחוב. הקשיש היה ד"ר סון. הידידות שנולדה ביניהם שינתה את מהלך ההיסטוריה. הוא הפך להיות שומר ראשו הראשי של סון, ובהמשך אף שלח ידו ברכישת נשק ועזר בבניית הצבא הסיני. הוא ניהל משא ומתן על עסקאות נשק בידיש עם מצביא סיני, שלמד את השפה בזמן שלמד בחו"ל. משה כהן הגיע לדרגת גנרל בצבא הסיני הלאומני. וכנראה היה האדם המערבי הראשון בעולם שנשא תואר כזה.

במהלך אחת מההתכתשויות הרבות שניהל, ספג משה "שני אקדחים כהן" כדור בזרועו הימנית. והחליט שהסתמכות על יד אחת מתפקדת היא נטל שאיננו יכול להרשות לעצמו. ומאותו רגע החל לשאת שני אקדחים לכל מקום שהלך. אחד בנרתיק הכתף, ואחד על הירך. מכאן נבע הכינוי שאיתו התפרסם "משה שני אקדחים כהן."

כאשר היפנים כבשו את הונג קונג ב-1941, כהן נשאר מאחור כדי להעלות את מאדאם סון ואחותה לאחד המטוסים האחרונים שעזבו. אחר כך הוא נשאר לחכות, בעיקר משום שלא היה לו משהו אחר לעשות. הוא נעצר מיד על ידי היפנים, ונגרר באלימות למחנה המעצר הידוע לשמצה סטנלי. הוכה שוב ושוב, והשיל 30 קילוגרמים ממשקלו במשך שנתיים של כליאה. הוא סיפר לאנשים מאוחר יותר שבנקודת השפל שלו, כאשר שכב בכלא, הוא מצא את עצמו פתאום אומר קריאת שמע. התפילה שזכר מילדותו, והרגיש כאילו שהיא שייכת למישהו אחר לגמרי. משה שרד. חילופי שבויים של הצלב האדום הוציאו אותו לחופשי ב-1943.

בשנת 1947, באומות המאוחדות הצביעו האם לאפשר דיון על חלוקת פלסטין למדינה יהודית ומדינה ערבית. וטו אחד היה מסיים את הדיון עוד לפני שהוא החל. ההצבעה התנדנדה על חמשה קולות - ארה"ב, ברית המועצות וצרפת תמכו. בריטניה לא התכוונה להטיל וטו. זה הותיר את הרפובליקה הסינית, ולפי כל הדיווחים, סין הייתה בדרכה להצביע "לא".

מנהיגים ציוניים בסן פרנסיסקו ניסו להיפגש עם המשלחת הסינית. הם נדחו. עד שמישהו נזכר במקרה במשה שני אקדחים כהן וביצע שיחת טלפון למונטריאול.

כהן טס לסן פרנסיסקו, הושיט יד למעילו ושלף מכתב שנשא במשך 27 שנים. הוא התיישב עם הגנרל וו טיצי'נג, ראש המשלחת הסינית לאו"ם. כהן לא רק הכיר את וו. הוא היה זה שמינה את וו לגנרל. המכתב היה מסון יאט-סן ונכתב בשנת 1920, ובו הביע סון יאט-סן את תמיכתו האישית במטרה הציונית ובשיקום מולדת יהודית. סין נמנעה. ההצבעה עברה.

בשנת 1948 נולדה מדינת ישראל. כאשר נפטר משה כהן בשנת 1970 הסינים שלחו נציגים להלווייתו. מצבתו במנצ'סטר נושאת את שמו בשלוש שפות. הכתובת הסינית נכתבה על ידי סונג צ'ינג-לינג, אלמנתו של סון וסגן יו"ר הרפובליקה העממית של סין. היא זיהתה אותו בשם שהסינים תמיד השתמשו

בו עברו: מה קון, שפירושו "אגרוף קפוץ".

משה כהן לא היה אדם פשוט. הוא מתח את האמת כשזה התאים לו, אהב מסיבה טובה, ופעם אחת אפילו הזמין את משפחתו לשבעה לאחר שהתפשטה שמועה שהוא הוצא להורג בסין. הוא הופיע בלונדון חודשיים לאחר מכן ללא כל הסבר.

אך כשהגיע הרגע שיקבע האם לעם היהודי תהיה מדינה, מוריס "שני-אקדחים" כהן היה שם בחדר כשהוא נושא את מכתבו של סון והוא פרע איתו חוב שראשיתו לפני עשרות שנים, והוא ידע בדיוק מה הוא צריך לעשות איתו.

מוריס אברהם כהן | משה שני אקדחים כהן

ימים נהדרים של אחדות

היו אלה ימים נהדרים של אחדות.
ימים גם דברנו בקול אחד
ותעבנו במדה שנה
את אותם האנשים.
אהבנו חילים במדים,
היינו חזקים ובלתי פגיעים,
איש לא יכול לנו.

רצנו ברחובות הערים
בוערים מעצמה.
צרחנו ססמאות נלהבות
וסתמנו לאנשים את הפה.
מול תבל אדישה לחידת קיומנו
הנפנו אגרוף גדול ומתריס.
תשוקותינו פרצו בחדוה מתלהמת,
חלמנו בית מקדש ואורים ותומים
היינו בכל מאודנו אור לגויים.
ובין כל הדברים הנפלאים
האלה התפנינו סוף סוף
את המת הבא לאסוף.

פינת הקריקטורה השבועית: תחזור אחרי...

ביכורים כפר הנשיא 2026

אם התחדשתם בבייבי השנה מזל טוב! ו... אנא פנו אליי:

שונטל 052-691-4595

להשתתפות במצגת תינוקות, דברי הכפר וריקוד התינוקות המסורתי (לבחירתכם)

פנת הנצחה / דוד אלמן

ריני כהן ז"ל - (6/7/2015 - 16/12/1923)

ריני מותיקות הקיבוץ וממיסדייו, גדלה בגלאזגו שבסקוטלנד.
הצטרפה לתנועת "הבונים" ועברה את ההכשרה ב"גורזי ליז".
ריני, אישה פעלתנית ורבת עיסוקים. בין עיסוקיה עבדה רבות בחינוך, עבדה גם
במכבסה ועברה תקופה בהיותה מזכירת הקיבוץ.
פרט לכל אלה עסקה ריני בקרמיקה והייתה יוצרת בחומר זה.
בנוסף לכל אלה השתתפה ריני גם ב"זיגים" לצד שחקנים נוספים בתחום.
גם ריני תזכר אצלנו כאבן דרך רצינית בהווי הקיבוץ.

<https://khbbm1.wixsite.com/2015-05>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

חברים יקרים
 תודה זאת מילה קטנה מדי למה שאני מרגישה,
 אין מספיק מילים להביע את הערכתי לחברי כפר
 הנשיא
 על התמיכה והנדיבות שקיבלתי מחברים
 וגם אילו שגרים רחוק.
 תודה אישית לכל מי שתרום כדי לעזור להחזיר את
 אברי הביתה,
 טוב הלב שלכם ישאר איתנו תמיד.
 המון תודה
 פרנקי והמשפחה

אפשר לבכות משום שהם אינם,
 או לחייך כי חיו את חייהם.
 אפשר לעצום עיניים ולהתפלל שיחזרו,
 או לפקוח עיניים ולראות את כל מה שהורישו לנו.
 הלב יכול להיות ריק משום שלא רואים אותם,
 או שופע את האהבה שחלקתם.
 אפשר להפנות גב למחר ולחיות את האתמול,
 או להאיר פנים אל המחר בזכות האתמול.
 אפשר לזכור אך ורק את זה שהם אינם,
 או להוקיר את זכרם ולהמשיך לחיות.
 אפשר לבכות, לעצור את החשיבה, לחוש ריקנות,
 אך יש גם אפשרות אחרת, לעשות מה שהם היו רוצים:
 לחייך, לפתוח את הלב, ולהמשיך לחיות.

דיוויד הרקינס —

החזרנו את אברי הביתה

אלפי תודות לא יספיקו כדי להביע את מה שאנחנו מרגישים. בימים הקשים והמטלטלים שעברו עלינו, כל כך הרבה אנשים עטפו אותנו באהבה, בעשייה, בתמיכה ובנתינה אינסופית, ועזרו לנו להגשים את הדבר שהיה הכי חשוב לנו - להחזיר את אברי הביתה.

להחזיר את אברי לאדמת ילדותו, למקום שבו הלב שלו תמיד נשאר. למקום שבו, בכל פעם שהיה מגיע לישראל, היה חולץ נעליים, עומד יחף על האדמה, נושם עמוק ומתחבר מחדש לשורשים שלו, לבית שלו.

תודה ענקית, מיוחדת ומלאת הערכה לרפי פרנק - שהיה עבורנו הרבה מעבר לעזרה. רפי היה המנוע, הכוח המוביל, אפשר לומר המפקד של המבצע כולו. בתוך הכאב, הבלבול וחוסר האונים, הוא נכנס לפעולה בעוצמה, ברגישות ובאהבה עצומה. הוא ידע למי לפנות, איך לחבר בין אנשים, איך להזיז דברים שנראו בלתי אפשריים - ובעיקר איך להרגיע אותנו, לחזק אותנו ולתת לנו תחושה שאנחנו לא לבד.

רפי יצר קשר עם אמיר גולן בלוס אנג'לס, עם שמוליק ממשרד החוץ, עם הקונסוליה הישראלית ועם אל על, עד שכל הקצוות התחברו וכל הדלתות נפתחו. בזכותו, הנס הזה קרה - ואברי חזר הביתה. לעולם לא נשכח זאת.

תודה עמוקה למירי נחשתן, שהייתה איתנו מהרגע הראשון. בנוכחות שקטה, בלב פתוח, בהקשבה, בחיבוק, בהכלה ובתמיכה שלא פסקה לרגע. היית עבורנו עוגן של רוך ואהבה בתוך סערה גדולה.

תודה למיכל זנדני, שהקדישה מזמנה ומליבה, שהקשיבה, חשבה איתנו, ועזרה.

תודה לרפי, אשר, ריטה, דליה ומורדי, שלקחו על עצמם את ארגון הלוויה וכל הסידורים הנלווים בתקופה כל כך רגישה וקשה. בתוך כל העומס והכאב, דאגתם שהכול ייעשה בכבוד, ברגישות ובאהבה.

תודה לגבי טנא, שתומכת באמא במסירות, בסבלנות, ברוך ובאהבה. הנוכחות שלך היא מתנה אמיתית.

תודה לצוות לב הקיבוץ – על כל מה שאתם עבור אמא. על שאתם מחזקים, מחבקים, משתפים אותה בעשייה ונותנים לה משמעות, קהילה ושייכות. המקום המיוחד שיצרתם הוא באמת הלב הפועם של הקיבוץ.

תודה לאלינועה, שדאגה שנאכל ונזכור גם לנשום.

ולכל מי שהביא מאכלים, עוגות, חיבוקים וישב איתנו בזמן הזה.

תודה לכל מי שעזר, התקשר, שלח הודעה, התפלל, חיבק, חשב עלינו ונשא אותנו ברגעים האלו. כל מעשה קטן הורגש כגדול. כל מילה נתנה כוח. כל אהבה הגיעה ללב.

המון תודות לכל מי שתרום מכספו, עזרתם לנו להשיב את אברי הביתה. להביא אותנו למנוחת עולמים כאן, באדמת ילדותו, במקום שבו תמיד הרגיש שייך.

לא נוכל להודות מספיק. נישא את הטוב שלכם איתנו תמיד.

פרנקי, יניב, לירון, יונית וקלייב

שיר מלחמה

השיר "בואי וניסע מכאן" בביצוע המשותף של ענר שפירא ז"ל ויהודית רביץ הוא גרסת כיסוי מיוחדת לשירה של רביץ, שהוקלטה כדואט לאחר נפילתו של ענר בגבורה ב-7 באוקטובר 2023. הפרויקט נולד מחיבור של משפחתו לזמרת אותה העריץ, והיא הוסיפה את קולה להקלטה המקורית שלו.

כשנתיים וחצי לאחר שנפל בגבורה בקרב מול מחבלים במיגונית ברעים: שיר חדש לענר שפירא ז"ל יחד עם הזמרת שהעריץ. אמו: "רביץ הצליחה להתחבר לענר בעדינות של מי שיודעת לשמור על אוצר. הקול שלו ימשיך להישמע בעולם"

ב-7 באוקטובר הפך ענר שפירא ז"ל לסמל נדיר של גבורה. בתוך מיגונית ברעים שאליה נמלטו מבלים ממסיבת הנובה, הוא עמד לבדו מול מתקפת טרור והדף בידי רימון אחר רימון - עשר פעמים - מול מחבלי חמאס שניסו שוב ושוב להשלים את המלאכה. פעם אחר פעם הם נתקלו באדם אחד שסירב להישבר. בגבורתו לא רק שהציל שפירא חיים, אלא נתן השראה לדורות הבאים ומופת לתושביה יוצאת דופן בעמידה מול עשרות מחבלים חמושים.

השיר "בואי וניסע מכאן" הוקלט במקור על ידי שפירא בשנת 2021 ויהיה הסינגל הראשון מהאלבום השלישי שתוציא משפחתו, ובו שיתופי פעולה עם אמנים נוספים.

שפירא התחבר למוזיקה של רביץ בגיל צעיר והקליט קאבר לשירה "תאר לך" ("זכרונות חמים"). בני משפחתו יצרו קשר עם הזמרת, השמיעו לה את השיר שלו - והיא זו שמיד הציעה לתרום את חלקה והגיעה להקליט את השירה באולפן לצד קולו של שפירא.

"השיר סחף אותי ברגע, ובטייק אחד מצאתי מקום לצד קולו של ענר", אומרת רביץ.

את השיר מלווה קליפ בבימויו של רועי ריק ובהפקתו של אברי ג'י צפנת, בהשראת ציור של שפירא, קראוון שראה בזמן שטייל בנורווגיה. בני משפחתו יצאו לחיפוש קראוון הדומה לזה שבציור, ומצאו אחד שכזה, והוא שימש לקליפ.

שירה שפירא, אמו של ענר ז"ל: "החיבור עם רביץ מרגש במיוחד. היא הצליחה להתחבר לענר בעדינות של מי שיודעת לשמור על אוצר. כמו שבני כתב: 'המוזיקה לנצח מרחפת על פני המים', ואכן הקול שלו ממשיך להישמע בעולם".

מילות השיר "בואי וניסע מכאן" (מילים ולחן: יהודית רביץ):

בואי וניסע מכאן
אל המקום שבו הזמן
נעצר, נעצר
בואי וניסע מכאן
אל המקום שבו הזמן
נעצר, נעצר

רוח קלה
על פנייך
רוח קלה
על פנייך

בואי וניסע מכאן
אל המקום שבו הזמן
נעצר, נעצר
בואי וניסע מכאן
אל המקום שבו הזמן
נעצר, נעצר

רוח קלה
על פנייך
רוח קלה
על פנייך
רוח קלה
על פנייך
רוח קלה
על פנייך

1.5 יהב דבולט

2.5 זאבי ניצן

טל איליב

3.5 עופר זלצמן

נעמי טטאישי ווטרמן

4.5 אביבה אפשטיין

נילי קרן

יותם רז

5.5 אמיר מון

6.5 מעוז ויסבקר

7.5 מרדכי ברור

אלינועה בר דוד

סיארי סמר נאי

אביר מלינה

רותם שחרור

גפן נוי

סיפור לשבת

מסביב למדורה: סיפור ל"ג בעומר / אברהם תירוש

הכל התחיל מיענקלה, דווקא הצעיר והשקט שבילדי הבית השובבים, שבאחד הימים לפני ל"ג בעומר גרר אחריו קורת עץ גדולה

שכננו הקשיש איצ'ה היה רגזן גדול, בעל פתיל קצר מאוד. ל"ג בעומר, חג בישראל, היה מעלה את חמתו שבעתיים. וכל כך למה? כי המדורה שהיינו, אנחנו הילדים, מציתים בליל החג בחצר הבית, הייתה מוציאה אותו מדעתו. "זה סכנה גדולה, זה ישרוף את כל הבית ממש!", היה צועק כשהוא מתעלם מהעובדה שדייר הבניין היחיד שכבר גרם בעבר לשריפה בו, היה הוא עצמו בחג חנוכה אחד, כשהנרות שהציב על סף חלוננו נפלו לתוך החדר והציתו את דירתו.

ליל ל"ג בעומר התנהל בדרך כלל בחצרנו בחילופי דברים וצעקות בינו לבינו, כשלעתים גם מישהו מהורינו נכנס להתכתשות המילולית הזאת. כך עד ל"ג בעומר אחד שדרדר את העימות להתכתשות פיזית אלימה ומסוכנת. זו פרצה, מלווה ביבבות ובבכי מר, בחצר הבית והסתיימה בבית החולים הדסה, ששכן אז ברחוב בלפור בתל אביב.

הכל התחיל מיענקלה, דווקא הצעיר והשקט שבילדי הבית השובבים. באחד הימים שלפני ל"ג בעומר, נתקל בו איצ'ה כשהוא, הילד, גורר אחריו בקושי אל החצר קורת עץ גדולה שסחב, תרתי משמע, מאתר בנייה כלשהו להציתו במדורת ל"ג בעומר שלנו. איצ'ה התנפל עליו, הוציא מידיו בכוח את הקורה ושילח אותו בבעיטה באחוריו מלווה בקריאות גנאי: "גנב, גזלן, שודד!". הילד פרץ בבכי קורע לב שהזעיק את אביו מדירתם אל החצר. "הוא הרביץ לי. הוא הרביץ לי", ייבב הנער כשהוא מצביע על איצ'ה - מה שהכניס מיד את האב לזירה.

האב גברוש, גבה קומה ורחב כתפיים, חסון ושרירי, התנפל על איצ'ה בכל כוחו וזעמו והפליא בו את מכותיו. הקשיש נפל ארצה זועק בבכי מר ומיילל כחתול שנדרס. יללותיו הלכו וגברו והזעיקו שכנים נוספים לחצר. אחד מהם, אח בבית חולים, ניסה להקימו, אבל צווחותיו של איצ'ה רק גברו כשהוא אחז בכתפו. "הוא פרק את הכתף", אבחן השכן ופסק: "צריך להזעיק מיד אמבולנס". שכנים אחרים נזפו באבא של יענקלה וכינו אותו "בריון אלים" ו"גיבור על זקנים". האב המכה היה נבוך ושתק, ויללת האמבולנס, העולה ויורדת, נשמעה כבר קרבה ובאה.

שני הפרמדיקים שהגיעו באמבולנס ניסו לטפל בכתפו של איצ'ה במקום, אך צרחותיו הגבירו השמיימה. הם העלו אותו לאמבולנס שכבר היה מוקף סקרנים, צירפו את אשתו שהייתה קרובה לעילפון, הפעילו את הצופר וטסו לבית החולים הדסה. שם נאלצו הרופאים לנתח את כתפו ולחבר את זרועו לגופו. ובנובניירה מרשימה. הוא עמד בפתח והמתין שאיצ'ה יבחין בו, אלא שזה עשה עצמו ישן. גברוש היסס קצת, אך לבסוף ניגש למיטתו של שכנו הפצוע ונענע אותה קלות. הלה פקח את עיניו, ומבטי השניים נפגשו. הם אחזו זה בידו של זה ושתקו. עד שגברוש שבר את השתיקה.

וכה אמר: "אני מתנצל על מה שקרה. איבדתי את עשתונותי. אני רגיש מאוד לשלומו של בן הזקונים שלי. סליחה". ואיצ'ה גמל לו בקול חלוש: "גם אני התנהגתי לא בסדר כשהתנפלתי על ילד קטן והכיתי אותו. אינני יודע מה קרה לי. תגיד לבנך שאני מצטער ומתנצל". ואז רכן גברוש על מיטתו של איצ'ה, והשניים התחבקו בזהירות, וגברוש הציע: "בוא נקרא עכשיו פסוקי תהילים להחלמתך, כנהוג". וכך קראו בתהילים פרק ק"ל:

"שיר המעלות, ממעמקים קראתיך ה'. אדוני שמעה בקולי, תהיינה אוזניך קשובות לקול תחנוני. אם עוונות תשמור יי, אדוני מי יעמוד. כי עמך הסליחה למען תיוורא... יחל ישראל אל ה' כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות. והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו". ואז פרצו שניהם בבכי, והאחות שנכנסה לחדר להזריק לאיצ'ה זריקת הרגעה, הפכה את פניה ונמלטה על נפשה.

ואנו, הילדים, חדלנו מאז להצית מדורות בחצר ביתנו ויצאנו לעשות זאת בשדות הבר הנרחבים שהקיפו אז את מחנה שרונה הבריטי – היום הקריה – והיו קרובים לביתנו. ואיצ'ה נרגע וגברוש אפילו עזר לנו, ושניהם היו אורחים קבועים במדורותינו.

